

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉ NEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Michala Mazance a soudců JUDr. Petra Příhody a JUDr. Jana Passera v právní věci žalobce: **CHEMAGROUP s. r. o.**, se sídlem V Náměrkách 101, Náchod, zastoupeného Jiřím Jandou, advokátem se sídlem Kamenice 155, Náchod, proti žalovanému: **Finanční ředitelství v Hradci Králové**, se sídlem Horova 17, Hradec Králové, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 20. 10. 2006, čj. 4784/06-1300-604057, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 31. 1. 2008, čj. 30 Ca 111/2006 - 22,

t a k t o :

Rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 31. 1. 2008, čj. 30 Ca 111/2006 - 22, **se zrušuje** a věc **se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I.

Finanční úřad v Náchodě (správce daně) dodatečně vyměřil žalobci dodatečnými platebními výměry ze dne 10. 2. 2006, čj. 18008/06/243912/4212, čj. 18033/06243912/4214, čj. 18045/06/243912/4212, čj. 18049/06/243912/4212, čj. 18069/06/243912/4212, čj. 18076/06/243912/4212, čj. 18085/06/243912/4212, čj. 18095/06/243912/4212, čj. 18102/06/243912/4212, čj. 18104/06/243912/4212, čj. 18108/06/243912/4212, čj. 18109/243912/4212, čj. 18116/06/243912/4212, čj. 18121/06243912/4212, čj. 18125/06243912, daň z přidané hodnoty za zdaňovací období 4. čtvrtletí roku 2000, 1. až 4. čtvrtletí roku 2001 a leden až říjen roku 2002 ve výši 3 518 761 Kč, 1 670 474 Kč, 3 603 445 Kč, 2 417 604 Kč, 8 391 188 Kč, 2 215 648 Kč, 1 639 020 Kč, 1 615 288 Kč, 2 748 774 Kč, 1 385 224 Kč, 994 954 Kč, 1 714 026 Kč, 1 636 240 Kč, 3 108 310 Kč, 1 498 274 Kč.

Žalobce napadl tato rozhodnutí odvoláními, která žalovaný rozhodnutím ze dne 20. 10. 2006, čj. 4784/06-1300-604057, zamítl.

II.

Žalobce brojil proti rozhodnutí žalovaného žalobou u Krajského soudu v Hradci Králové, který ji rozsudkem ze dne 31. 1. 2008, čj. 30 Ca 111/2006 - 22, zamítl.

Při posouzení důvodnosti námitky, podle níž v době, kdy žalovaný rozhodoval o odvolání proti výše uvedeným dodatečným platebním výměrům na daň z přidané hodnoty, nebylo

pravomocně rozhodnuto o vyměření daně spotřební, vyšel krajský soud ze znění § 14 odst. 5 zákona č. 588/1992 Sb., o dani z přidané hodnoty, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o DPH“). Podle tohoto ustanovení základ daně z přidané hodnoty zahrnuje i spotřební daň za podmínky, že zdanitelné plnění podléhá spotřební dani. Krajský soud konstatoval, že citované ustanovení nevyžaduje, aby spotřební daň byla vyměřena, tím méně pravomocně, neboť podstatné je pouze, zda zdanitelné plnění spotřební dani podléhá. Podle krajského soudu se v daňovém řízení o vyměření daně z přidané hodnoty jedná o předběžnou otázku ve smyslu § 28 odst. zákona č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „daňový řád“). Krajský soud zjistil, že správce daně vydal dodatečné platební výměry za situace, kdy spotřební daň byla vyměřena pravomocně, zatímco žalovaný rozhodoval o podaném odvolání již za situace, kdy spotřební daň pravomocně vyměřena nebyla. Tato skutečnost však podle krajského soudu nebránila tomu, aby správce daně vyměřil daň z přidané hodnoty. Správce daně podle krajského soudu nemusel ani nemohl vyčkat výsledku daňového řízení o vyměření spotřební daně. Daňový řád totiž nezná institut přerušení řízení a daňové orgány jsou ohledně lhůt pro vydání rozhodnutí navíc vázány vnitřními pokyny Ministerstva financí. Povinností žalovaného tak podle krajského soudu bylo pouze řádně odůvodnit, z jakého důvodu podléhá předmětné zdanitelné plnění spotřební dani.

Odůvodnění této otázky žalovaným neshledal krajský soud dostatečným, nicméně přihlédl ke skutečnosti, že v mezidobí již bylo o vyměření spotřební daně žalovaným pravomocně rozhodnuto (rozhodnutím ze dne 31. 5. 2007, čj. 4786/06-1300-604057). Byť je krajský soud v rámci přezkumu vázán § 75 odst. 1 s. ř. s., podle něhož soud vychází ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu, důvody, pro které by krajský soud rozhodnutí žalovaného rušil (tj. nedostatečně odůvodněný úsudek, zda zdanitelné plnění podléhá spotřební dani), již pominuly, a právní názor, kterým by krajský soud žalovaného ve zrušujícím rozsudku zavázal, by za změněného stavu nebyl na danou věc použitelný. Krajský soud by za takové situace považoval zrušení rozhodnutí žalovaného za pouhý formalismus. Dále pak krajský soud dodal, že pokud bude vyměření spotřební daně shledáno nezákonným, může žalobce využít mimořádných opravných prostředků podle § 54 daňového řádu.

Krajský soud nepřítakal ani námitkám, podle kterých došlo k prekluzi práva vyměřit a doměřit daň ve smyslu § 47 odst. 1 daňového řádu. Z protokolu o ústním jednání ze dne 4. 2. 2003, čj. 8862/03/243932/7992 krajskému soudu vyplynulo, že daňová kontrola ohledně daně z přidané hodnoty za období let 2000 až 2002 byla zahájena dne 4. 2. 2003, tříletá prekluzivní lhůta by tak skončila dne 31. 12. 2006. K namítané prekluzi nedošlo, neboť žalovaný rozhodl dne 20. 10. 2006 a žalobci bylo toto rozhodnutí doručeno dne 23. 10. 2006, čímž nabylo právní moci.

III. 1

Žalobce (stěžovatel) brojil proti rozsudku krajského soudu kasační stížností opírající se o stížní důvody podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s., tj. nesprávné posouzení právní otázky soudem, podle § 103 odst. 1 písm. c), tj. zmatečnosti řízení před soudem spočívající v tom, že chyběly podmínky řízení, ve věci rozhodoval vyloučený soudce nebo byl soud nesprávně obsazen, a podle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s., tj. nepřezkoumatelnosti rozhodnutí spočívající v nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů rozhodnutí soudu, popřípadě v jiné vadě řízení před soudem, mohla-li mít taková vada za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé.

Stěžovatel krajskému soudu vytkl především rozporné právní závěry vyslovené v napadeném rozsudku. Krajský soud konstatoval, že vyměření daně z přidané hodnoty je vázáno na vyměření spotřební daně. Tento závěr je pak v rozporu s právním názorem, podle něhož nepravomocné vyměření spotřební daně nebrání správci daně, aby s ohledem na § 14 odst. 5

zákona o DPH byla daň z přidané hodnoty vyměřena, aniž by správce daně musel vyčkat na výsledek řízení o vyměření spotřební daně. Jestliže je vyměření daně z přidané hodnoty vázáno na vyměření spotřební daně, protože výše daně z přidané hodnoty závisí na výši spotřební daně, nemůže být podle stěžovatele daň z přidané hodnoty vyměřena před pravomocným vyměřením spotřební daně. Jakýkoliv jiný způsob by plátce daně z přidané hodnoty uváděl do právní a skutkové nejistoty, podle níž by vyměřená daň z přidané hodnoty byla odvislá od něčeho, co může být po pravomocném vyměření daně z přidané hodnoty změněno nebo zrušeno. Z hlediska plynutí lhůt podle daňového řádu, které nelze prodloužit, ani povolit navrácení v předešlý stav, by se tak plátce daně dostal do situace, kdy se již nemůže dovolat nápravy.

Dále stěžovatel namítl, že byt' soud citoval § 75 odst. 1 s. ř. s., následně se jím neřídil a vycházel z jiného právního a skutkového stavu, než který tu byl v době rozhodování správního orgánu. Tento postup je podle stěžovatele nezákonný. Soudní řád správní nedává možnost obcházet kogentní ustanovení zákona tak, aby soud vyšel vstříc jednomu z účastníků. Tímto postupem krajský soud znemožnil (v případě zrušení platebních výměrů na spotřební daň) nápravu nezákonných platebních výměrů na daň z přidané hodnoty.

Stěžovatel rovněž namítl zmatečnost řízení před soudem, spočívající v nesprávném obsazení soudu. Podle výzvy, která byla stěžovateli zaslána, měl věc rozhodovat senát složený z JUDr. Karla Kavalíra, JUDr. Pavla Kumprechta a Mgr. Heleny Konečné. Stěžovatel na základě tohoto poučení souhlasil s rozhodnutím bez jednání a nenamítl podjatost soudců, kteří měli ve věci rozhodnout. Z vyhotoveného rozsudku však vyplývá, že ve věci rozhodoval senát v jiném složení, než ke kterému se vyjadřoval stěžovatel, neboť předsedou senátu byl JUDr. Jan Rutsch.

Konečně stěžovatel poukázal na skutečnost, že daň z přidané hodnoty byla vyměřena pouze z vyměřené spotřební daně. V době rozhodování soudu již bylo řízení o spotřební dani pravomocné, ale stěžovatel napadl rozhodnutí o spotřební dani správní žalobou, o jejíž úspěšnosti je přesvědčen. Stěžovatel poukázal i na skutečnost, že možnost podat žádost o obnovu řízení podle § 54 odst. 3 daňového řádu skončila ve věci daně z přidané hodnoty dne 31. 12. 2006, a tento postup již nepřichází v úvahu. Krajský soud tak stěžovateli znemožnil v případě zrušení rozhodnutí o vyměření spotřební daně domáhat se zrušení pravomocných rozhodnutí o dani z přidané hodnoty. Pro zamítnutí žaloby neměl krajský soud dostatek relevantních podkladů, a proto měl řízení podle § 48 s. ř. s. přerušit do doby, než bude rozhodnuto o žalobě ve věci spotřební daně, vedené u téhož soudu pod sp. zn. 30 Ca 122/2007.

Dne 9. 9. 2008 stěžovatel předložil Nejvyššímu správnímu soudu rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 20. 6. 2008, čj. 30 Ca 122/2007 - 61. Tímto rozsudkem bylo zrušeno rozhodnutí žalovaného ze dne 31. 5. 2007, čj. 4786/06-1300-604057, kterým žalovaný zamítl odvolání proti platebním výměrům, jimiž byla vyměřena spotřební daň za zdaňovací období října, listopadu a prosince roku 2000, ledna, dubna, května, července až prosince roku 2001 a ledna až října roku 2002.

III. 2

Žalovaný se ztotožnil se závěry krajského soudu a navrhl zamítnutí kasační stížnosti jako nedůvodné.

III. 3.

Nejvyšší správní soud posoudil důvodnost kasační stížnosti v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 2, 3 s. ř. s.).

Kasační stížnost je důvodná.

Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval námitkou tvrzené zmatečnosti řízení před krajským soudem způsobené nesprávným obsazením soudu [§ 103 odst. 1 písm. c) s. ř. s.]. Důvodnost této námítky totiž představuje natolik závažnou vadu řízení, že k ní rozhodnutí krajského soudu zpravidla nemůže obstát.

Nesprávné obsazení soudu jako důvod zmatečnosti řízení ve smyslu § 103 odst. 1 písm. c) s. ř. s., by bylo možno spatřovat v tom, že ve věci rozhodoval samosoudce namísto senátu, nebo jiný senát, než který k tomu byl povolán rozvrhem práce, případně rozhodoval podjatý soudce, přičemž účastník neměl možnost vznést námitku podjatosti (§ 8 s. ř. s.) před rozhodnutím soudu.

V posuzované věci rozhodoval v souladu s § 31 odst. 1 s. ř. s. senát. Stěžovatel byl výzvou ze dne 21. 12. 2006 poučen o složení senátu (JUDr. Karel Kavalír, JUDr. Pavel Kumprecht a Mgr. Helena Konečná) a současně byl vyzván k vyjádření, zda souhlasí s rozhodnutím věci bez jednání. Podáním ze dne 10. 1. 2007 stěžovatel souhlasil s rozhodnutím věci bez jednání a uvedl, že nenamítá podjatost žádného ze jmenovaných soudců. Složení senátu se poté změnilo. Stalo se tak v souladu s rozvrhem práce krajského soudu účinným v době rozhodování v posuzované věci (senát byl složen z předsedy JUDr. Jana Rutsche a soudců Mgr. Heleny Konečné a JUDr. Pavla Kumprechta). Rozvrh práce soudu podle § 42 odst. 1 písm. a) zákona č. 6/2002 Sb., o soudech, soudcích, přísedících a státní správě soudů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o soudech a soudcích“), jmenovitě určuje soudce tvořící senát, samosoudce, přísedící, asistenty soudců, vyšší soudní úředníky, soudní tajemnice a soudní vykonavatele, kteří budou působit v jednotlivých soudních odděleních. Vydaný rozvrh práce je veřejně přístupný a každý má právo do něho nahlížet a činit si z něj výpisy nebo opisy (§ 41 odst. 3 zákona o soudech a soudcích).

Byl-li senát obsazen v souladu s rozvrhem práce a žádný z jeho soudců neměl být z rozhodování vyloučen pro podjatost, nemůže tato skutečnost založit důvod zmatečnosti ve smyslu § 103 odst. 1 písm. c) s. ř. s., ani jinou vadu řízení ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 5. 2005, čj. 2 Afs 178/2004 - 128, č. 624/2005 Sb. NSS).

V nyní posuzované věci stěžovatel v kasační stížnosti nenamítl, že by ve věci rozhodoval podjatý soudce a poukázal pouze na skutečnost, že krajský soud rozhodl v jiném složení, než ke kterému se stěžovatel vyjádřil. Z obsahu této námítky nelze seznat, že by stěžovatel namítl konkrétní okolnosti pro které měl být JUDr. Jan Rutsch vyloučen z projednávání a rozhodnutí věci. Stěžovateli lze jistě přisvědčit, že došlo-li po jeho poučení ke změně ve složení senátu, měl být o této změně vyrozuměn a měl dostat možnost vyjádřit se i k osobě soudce, kterým byl senát nově obsazen. Na druhé straně nelze zpochybnit samotnou změnu ve složení senátu, odpovídala-li rozvrhu práce. Jinými slovy, skutečnost, že byl účastník řízení vyrozuměn o složení senátu, který bude v jeho věci rozhodovat, nezakládá jeho právo na to, aby do budoucna nemohlo dojít z jakýchkoliv důvodů (nemoc člena senátu, jeho přeložení k jinému soudu, zánik funkce soudce apod.) ke změně ve složení tohoto senátu. Prakticky jedinou podmínkou je, aby tato změna nastala v souladu s rozvrhem práce. Krajský soud tedy pochybil, nevyrozuměl-li stěžovatele o změně ve složení senátu a neumožnil mu, aby se vyjádřil k osobě nově obsazeného soudce, tato skutečnost však nezakládá bez dalšího nezákonnost rozhodování krajského soudu.

Pouze na okraj Nejvyšší správní soud poukazuje na rozhodnutí Ústavního soudu ze dne 20. 10. 1999 sp. zn. I. ÚS 476/1997 (<http://nalus.usoud.cz>), podle něhož je smyslem práva

na zákonného soudce ochrana proti libovlnnému či účelovému obsazení jednajícího soudu. Není procesním prostředkem ke zvrácení vydaného rozhodnutí, a to tím spíše, byl-li jednající nepodjatý soudce povolán k projednání věci rozvrhem práce konkrétního soudu. Nejvyšší správní soud proto neshledal důvodnou námitku označující napadený rozsudek krajského soudu za zmatečný ve smyslu § 103 odst. 1 písm. c) s. ř. s.

Nejvyšší správní soud se dále zabýval namítanou nepřezkoumatelností rozsudku krajského soudu [§ 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.], jejíž důvodnost by z podstaty věci musela sama o sobě vést ke zrušení napadeného rozsudku.

Nepřezkoumatelnost rozsudku stěžovatel spatřoval v rozporných závěrech krajského soudu o vazbě daně z přidané hodnoty na vyměření spotřební daně. Podle stěžovatele krajský soud na jedné straně uvedl, že vyměření daně z přidané hodnoty je vázáno na vyměření spotřební daně, ale vzápětí konstatoval, že nepravomocné vyměření spotřební daně nebrání správci daně, aby stěžovateli vyměřil daň z přidané hodnoty, aniž by vyčkal výsledku daňového řízení o spotřební dani.

Nejvyšší správní soud setrvale judikuje, že za nepřezkoumatelné pro nesrozumitelnost ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. lze považovat taková rozhodnutí, z jejichž výroku nelze zjistit, jak soud ve věci rozhodl, případně jejichž výrok je vnitřně rozporný. Pod tento pojem lze podřadit i případy, kdy nelze rozeznat, co je výrok a co odůvodnění, kdo jsou účastníci řízení a kdo byl rozhodnutím zavázán (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2003, čj. 2 Ads 58/2003 - 75, č.133/2004 Sb. NSS). Za nepřezkoumatelné pro nesrozumitelnost lze dále považovat ta rozhodnutí, která postrádají základní zákonné náležitosti, z nichž nelze seznat, o jaké věci bylo rozhodováno či jak bylo rozhodnuto, která zkoumají správní úkon z jiných než žalobních důvodů (pokud by se nejednalo o případ zákonem předpokládaného přezkumu mimo rámec žalobních námitek), jejichž výrok je v rozporu s odůvodněním, a dále taková rozhodnutí, která vůbec neobsahují právní závěry vyplývající z rozhodných skutkových okolností, nebo jejichž důvody nejsou ve vztahu k výroku jednoznačné (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2003, čj. 2 Azs 47/2003 - 130, č. 244/2004 Sb. NSS).

Napadený rozsudek popsanými vadami netrpí, z jeho odůvodnění je zcela zřejmé, o jaké skutečnosti krajský soud své rozhodnutí opřel a z jakých právních úvah přitom vycházel. Krajský soud argumentoval zněním § 14 odst. 5 zákona o DPH, podle kterého podléhá-li zdanitelné plnění spotřební dani, základ daně zahrnuje i tuto daň. Dále však krajský soud ze znění § 14 odst. 5 zákona o DPH dovodil, že pro vyměření daně z přidané hodnoty je relevantní skutečnost, že zdanitelné plnění podléhá spotřební dani, nikoliv to, zda byla spotřební daň pravomocně vyměřena. Aniž by Nejvyšší správní soud na tomto místě hodnotil věcnou správnost argumentace krajského soudu, stěžovateli nelze přisvědčit, že by závěry krajského soudu byly ve vzájemném rozporu. Nejvyšší správní soud proto neshledal tuto stížní námitku důvodnou.

Dále stěžovatel vytkl krajskému soudu nezákonnost spočívající v tom, že krajský soud v rozporu s § 75 odst. 1 s. ř. s. vycházel z jiného skutkového a právního stavu, než který existoval v době rozhodování žalovaného. Stěžovatel rovněž namítl, že krajský soud neměl k dispozici dostatek podkladů, a proto měl řízení podle § 48 s. ř. s. přerušit do doby, než Krajský soud v Hradci Králové rozhodne o žalobě zpochybňující rozhodnutí o vyměření spotřební daně, která byla podána před rozhodnutím krajského soudu v nyní posuzované věci. Stěžovatel v té souvislosti zdůraznil, že existence rozhodnutí o vyměření spotřební daně byla v nyní posuzované věci rozhodující již jen z toho důvodu, že daň z přidané hodnoty byla vyměřena pouze z vyměřené spotřební daně.

Pro posouzení této otázky je podstatný vztah spotřební daně a daně z přidané hodnoty. Nejvyšší správní soud připomíná, že již v rozsudku ze dne 24. 9. 2007, čj. 2 Afs 181/2005 - 100 (www.nssoud.cz), vyslovil, že „Podle § 14 odst. 4 ZDPH, podléhá-li zdanitelné plnění spotřební dani, základ daně zahrnuje i tuto daň. Je tedy zřejmé, že zásadním předpokladem pro určení výše základu DPH, a tedy i pro doměření DPH bylo v předmětné věci dodatečné doměření spotřební daně. Vzhledem k tomu, že rozhodnutí o odvolání proti platebnímu výměru, kterým byla spotřební daň vyměřena, bylo zrušeno, nezbyvá než konstatovat, že mělo být zrušeno i rozhodnutí o odvolání proti dodatečnému platebnímu výměru ve věci DPH, neboť vyměření DPH ztratilo podklad pro určení základu této daně. Rozhodnutí žalovaného ve věci DPH tak neobstojí vzhledem k tomu, že nebyl pro jeho vydání řádně zjištěn základ daně, zahrnující i spotřební daň. ... v řízení před žalovaným nebyl v této věci řádně zjištěn skutkový stav. Ani DPH proto nebyla vyměřena v souladu se zákonem, neboť pro rozhodnutí o ní chyběl skutkový podklad, vycházelo-li rozhodnutí po skutkové stránce zcela z rozhodnutí o spotřební dani.“. Je zřejmé, že citované závěry Nejvyššího správního soudu jsou prakticky beze zbytku použitelné i v nyní posuzované věci, neboť rozhodnutí žalovaného, které bylo předmětem řízení před krajským soudem, bylo vydáno v době, kdy spotřební daň nebyla dosud pravomocně vyměřena. Zbývá tedy posoudit, zda krajský soud pochybil, vycházel-li v rozporu s § 75 odst. 1 s. ř. s. z jiného skutkového stavu, než který existoval v době rozhodování žalovaného, příp. zda krajský soud pochybil tím, že nepřerušil řízení (§ 48 s. ř. s.) do doby rozhodnutí ve věci týkající se spotřební daně, která byla pro doměření daně z přidané hodnoty rozhodující.

Především je třeba uvést, že krajský soud si byl vědom toho, že překračuje zákonný rámec § 75 odst. 1 s. ř. s. a vysvětlil tento postup tím, že „Pokud by ... zrušil žalované rozhodnutí a vrátil věc žalovanému k dalšímu řízení, jednalo by se o pouhý formalismus. V dalším řízení by totiž žalovaný vyšel ze změněné skutkové situace, neboť v mezidobí byla spotřební daň pravomocně vyměřena, a nemohl by rozhodnout jinak, než v napadeném rozhodnutí, tedy že by odvolání žalobkyně opětovně zamítl.“. Tento postup, jakkoliv pro něj lze vyslovit pochopení, zcela zřejmě překročil rámec kogentního ustanovení § 75 odst. 1 s. ř. s. a představuje nezákonnost, resp. vadu řízení před krajským soudem. Dále však bylo třeba zabývat se tím, zda tato vada měla vliv na zákonnost rozsudku krajského soudu. Zejména tehdy, pokud by za situace popsané krajským soudem bylo nové rozhodnutí o vyměření spotřební daně pravomocné a nebylo napadeno žalobou ve správním soudnictví, příp. by byla žaloba proti němu zamítnuta, bylo by podle okolností konkrétní posuzované věci zřejmě možné krajskému soudu v jeho závěru o formalismu při zrušení napadeného správního rozhodnutí přitakat a bylo by možné argumentovat tím, že postup krajského soudu neměl vliv na zákonnost jeho rozsudku. V nyní posuzované věci ovšem taková situace nenastala, ba naopak, rozhodnutí o vyměření spotřební daně bylo samotným krajským soudem rozsudkem ze dne 20. 6. 2008, čj. 30 Ca 122/2007 - 61, zrušeno. Pokud by Nejvyšší správní soud vycházel ze stejné argumentace jako krajský soud, zrušil by nyní jeho rozsudek týkající se doměření daně z přidané hodnoty nikoliv pro procesní pochybení, ale s tím, že podle aktuálního skutkového stavu spotřební daň pravomocně vyměřena nebyla. Nejvyšší správní soud v tomto směru vychází z jiné argumentace, byť vedoucí ke stejnému výsledku. Krajský soud, který rozhodl v rozporu s § 75 odst. 1 s. ř. s., tím totiž zatížil řízení vadou, která, jak se ukázalo ve světle rozsudku téhož krajského soudu ze dne 20. 6. 2008, čj. 30 Ca 122/2007 - 61, mohla mít a měla za následek nezákonné rozhodnutí ve věci samé.

V návaznosti na předchozí argumentaci a zbývající stížní námitku Nejvyšší správní soud dodává, že přerušil-li by krajský soud řízení podle § 48 s. ř. s. a vyčkal výsledku řízení o zákonnosti vyměření spotřební daně, ke shora shledanému pochybení nemohlo dojít a krajský soud by, s ohledem na zrušení rozhodnutí o doměření spotřební daně, nepochybně vycházel ze skutkového stavu existujícího v době vydání rozhodnutí žalovaného. Za teoretického předpokladu, kdyby vyměření spotřební daně před krajským soudem obstálo, bylo

by i rozhodování Nejvyššího správního soudu ovlivněno tím, zda mělo nerespektování § 75 odst. 1 s. ř. s. krajským soudem vliv na zákonnost rozhodnutí ve věci samé. K takové teoreticky možné situaci však nedošlo a proto by i Nejvyšší správní soud činil další úvahy nad rámec nutného odůvodnění.

Nejvyšší správní soud ze shora uvedených důvodů zrušil rozsudek krajského soudu a věc mu vrátil k dalšímu řízení (§ 110 odst. 1 s. ř. s.). V něm krajský soud rozhodne vázán právním názorem Nejvyššího správního soudu vysloveným v tomto rozsudku (§ 110 odst. 3 s. ř. s.).

V novém rozhodnutí krajský soud rozhodne také o nákladech řízení o této kasační stížnosti (§ 110 odst. 2 s. ř. s.).

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 30. září 2008

JUDr. Michal Mazanec
předseda senátu